

Acımla Şerh Düştüm Aleme

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 17 Eylül 2018

Teyelle yarınlarımı, şair
Bilediğim güçlerimi sonlandır istersen.
Aşkın ikramında hangi notaysa
Gizemi benliğin;
Hangi rotaysa kavuşmayı çok gören
Mimle mimlediğin kadar içimdeki kerameti.
Öznemle doğdum ben
Özlemle sevdiğim tek gerçek.

Tetikle öfkemi
Meftunu olduğum yalanlarının
Çürük nüvesinde sorgula:
Elemine gölgesine sığındım sığınalı
Beyazı da lekele
Ahkâm kesen renklere sor beni usulca.

Devinen dalgaların
Yüz ölçümüne dönen karesinde ömrün
Daya sırtını yeniden
Ağaran dağların tepesine tüneyen bakışlarımla
Söndür sadece içimdeki ateşi.

Yalın bir öykü olmalıydım:
Alın terime bandığım hürmeti sunarken
Azgın nefesine hülyalarımın,
Sağalttığım kendimce sorguladığım.
Varlıktan çıkıp yola
Asla varamadığım.

Gün cephele yüzünde çocukların
Ayyuka çıkan aşkların isyanında
Büyüyen sevgime çiviler çak istersen.
Teşhir ettiğim
Hangi hazin duyguysa
Dar cephele evlerin

Çekik gözlü balkonlarında
Soyduğum doğruların
Hicvine tanığım madem
Çarpı hanesinde yıkılmışlığımın
Sönük bir ışık
Divane yokuşların ta sonunda...

Tutuştüğüm mevsim kadar kızgınım:
Sadece kendime.
Devrik cümlelerden alıp hırsımı
Ne ise nokta koyamadığım
Günün kaydında
Kaybolduğumun açık ara itirafı.

Yanılgımda düştüm ben yollara
Yanlışımı diktim bir bir içimdeki hasretle.
Göğün bitiminde bir yıldız olsam nafile
Hazanın düşürdüğü son yaprak olsam
Düşerim yine dibimdeki yangına.

Yanlı yasımda yangından kaçırdığım
Acımla şerh düştüm âleme.
İçimin kıyımlarında
Zar tuttu sihri kelamın
Zan bildiler içimdeki eleme
Zemzem suyuyla yıkamıştım oysa
Biriken tüm dertleri.

Notaların efkârına bandım göğün rahmetini
Hayli hasret kokan koğuşlarda
Gidip geldim:
Varlığın halini sordular
Ne ki, dedim esefle:
Daha ne gördüm bu hayatta?
Bir güldüm bir... arkası gelmedi işte
Uğradığım ahir ihanetle.